Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-японьска війна.

Якась зловіща тишина, як би у воздусі перед великою тучею, запанувала на поли росийско-японьскої війни. Здає ся, як колиб вже надходила важка, рішаюча хвиля, до котрої лагодять ся обі сторони, бо коли повірити послідним вістям, то ґен. Куропаткін рішив ся виступити офензивно і вислав корпус зложений з яких 20.000 під проводом ґен. Штакельберґа в цїли освободженя Порт Артура. Загально говорять, що ґен. Куропаткін не зробив сего з власного переконаня, бо він в самім початку свого виступленя на поле війни заповів, що не виступить зачіпно скорше, аж буде мати 400 000 мужа під собою. Ну, до сего ще дуже далеко, але з другої сторони й то треба признати, що в виду дотеперішних неудач росийскої армії якась акция могла видавати ся конче потрібною і хтось длятого пер до неї, але зі становища військового крок сей годі оправдати і длятого в кругах військових майже всіх великих держав суть того погляду, що гадка тота і не єсть щаслива, анї не вийшла від Куропаткіна, котрий занадто добрий стратеґік, як щоби не розумів того на яку небезпечність виставляє своє військо без вигляду на успіх. Загально говорять, що то Алексїєв спонукав Куропаткіна до того, упираючись при тім, що по правдї він єсть верховним командантом і заступником царя. Стало ся се так само, як з залогою в Ньючвані: Куропаткін наказав залозї уступити з того міста, а коли она вже була в дорозї, Алексїєв завернув єї назад.

Отже ґен. Штакельберґ ще передтамтої недїлї вирушивши з Хайчен, станув з одною бриґадою коло міста Кашін, званого також Каїчу. Там прийшла зараз і одна дивізия артилерії та сотня козаків, а з бриґадою прийшов також і полк стрільців. Хоч і не можна припускати, щоби корпус зложений з 20.000 людий міг освободити Порт Артур, до облоги котрого Японцї забрали ся з цїлою силою, то все таки можна собі погадати, що вислана поміч мала на цїли заскочити Японцїв з заду і так їх непокоїти, щоби они не могли ніяк підступити близше під кріпость а ґен. Штессель мав тим самим більше свободи в рухах залоги. Рівночасно мав і ґенер. Мищенко з 4000 мужа ґвардейскої кавалєриї пустити ся в похід з Кванченсу до всхідного побережа півострова Ляотун і непокоїти неприятеля.

Все було би добре, як би не то, що у Фенванченї стоїть вже сильна армія японьска під проводом ґен. Курокого а друга армія іде з Такушан на північ якраз в сторону до Хайчен. Здаєсь на віст о поході ґенер. Штакельберґа Японцї почали висаджувати войско в Чінтаїце, щоби звідси мало коротшу дорогу до Каіпінґа а маркіз Ямаґата, що був вождом підчас японьско-хіньскої війни, іменований головним командантом всеї воєнної сили на півострові Ляотун. Не тревало довго а Японцї сперли в поході корпус ґен. Штакельберґа коло Вафантієн на 15 миль на північ від Порту Адамса або Пулянтієна. Що дальше стало ся, не знати, бо нема докладних вістий; звістно лиш то, що в сторонах коло Вафантієн прийшло було межи Росиянами а Японцями до кілька більших стичок і се мабуть дало причину до чутки про якусь битву, що тягнула ся через пять днїв. Дальше доносять, що через Дашіцао тиждень тому назад переїхали два росийскі поїзди зелїзничі до Мукдена, повні росийских ранених.

По всїй імовірности ґен. Штакельберґ або вже знайшов ся або майже напевно знайде ся в дуже небезпечній ситуациї, бо Японцї готові замкнути єго зі всїх сторін і зовсїм знищити. Ту обаву висказують згідно і однодушно не лиш у войскових кругах Льондона, Парижа і Відня, але й в самім Петербурзї були також того погляду. З Парижа пишуть в сїй справі до Voss. Ztg.: Півурядові репрезентанти тутешних націоналїстичних ґазет доносять згідно з Петербурґа, що рада воєнна під проводом царя постановила по довгій нарадї, що-

---

6)

БЕЗ МОВИ.

(З росийского — *Володимира Короленка*).

(Дальше).

VII.

Господа містера Борка була цїлком инша, як господи наші. У нас, то єсть на Волини, або в Моґилївщині, або на Подїлю они о много лїпші: довгий але низький дім, в білій стїні широкі ворота так привітливо і любо отверті, що конї самі з себе там повертають. Зараз за в'їздом підсїнє покрите високою стріхою; між причілковими отворами літають цїлі громади воробцїв і голуби десь так солодко воркують — але де, того не видко. А відтак кирниця з журавлем, жолоб для коний, кури, кова, корова, запах кіньского поту, дьогтю і сьвіжого сїна... сам спомин на то приємний для чоловіка до пізного віку...

Треба сказати, що Матвій і Дима уважали ся в ріднім краю за статочних людий, що знали, що годить ся. Часто стрічали ся на ярмарку, або на празниках, в дорозї до міста, або в якій небудь господї при дорозї з ріжними людьми і то цїлком їх не клопотало. Тодї ставляло ся коня, кидалось єму сїна з воза, або привязувало ся до дишля баламут з вівсом, затикало ся бич за пояс, аби люди бачили, що мають до дїла не з волоцюгами або жебраками, що пішки волочать ся по сьвітї, лише з правдими господарями, що мають свої конї і вози, входило ся до шинку і сїдало ся на лавцї, аби заждати, доки при столї не зробить ся місце. Тимчасом розглядало ся по товаристві і зараз на перший погляд бачило ся, яких людий Господь послав, та можна було сейчас навязати якусь відповідну розмову, після того, з ким мало ся до дїла, з простим хлопом, чи з рівним собі, з халупником чи з міщанином, або навіть з економом або посесором. Очивидно що знало ся також, що годило ся; коли яке паньство проїзже сидїло коло стола, то треба було ждати, хоч би при столї було не знати кілько місця. Одним словом они все ішли через сьвіт з отвертими очима, знали себе самих, знали людий і задля того зазнавали від рівних собі поважаня і приязни, оминали стрічи з гордими, а як деколи й лучали ся які неприємности в панством, то лучали ся все таки дуже рідко.

Але тепер видалось їм нагле так, немов би послїпли. Они не прийшли сюди пішки, як часами на відпуст, ні приїхали возом, лише прилетїли воздухом. А гостинниця містера Борка цїлком не була похожа на нашу. То був просто великий дім, досить темний і неприємний. Містер Борк отворив своїм ключем двері і они вийшли сходами на гору. На горі були малі сїнки, до котрих виходило кількоро дверий. Наші Лозівцї увійшли за вказівкою Борка в одні з них, зложили свої клунки на підлогу, поздоймали шапки і розглянули ся.

Комната була обширна. Стояло в нїй кілька широких лїжок з білими подушками. В однім місци стояв малий столичок побіч одного лїжка, а впрочім було ще кілька стільцїв. На одній стїні висів образ, на котрім виднїла статуя „свободи“ з піднесеною до гори рукою, а побіч образа лїтоґрафії з відбитками пятираменних лїхтарів і жидівских таблиць з десятьма заповідями. Такі образи бачив Матвій в ріднім краю, на Волини і погадав собі, що Борк мусів їх привезти з собою до Америки.

Крізь відчинене вікно видко було шлях навоздушної зелїзницї вздовж улицї, котрою й они сюди приїхали. І знов показав ся в віддаленю округлий щит льокомотиви і ставав все більший і більший. Лозівцї глядїли на него з якимсь страхом. Гук і брязкіт наближали ся, льокомотива росла і Лозівцям видавало ся, немов би поїзд мав просто в'їхати до комнати. Але в тій хвили вдер ся нагле крізь вікно острий подув вітру до середини і з противної сторони перелетїла цїлком близько по при дім якась стїна з вікнами. То був другий поїзд; у вікнах видко було голови, капелюхи, лиця, між вими деякі чорні як смола... І за кілька секунд все щезло і поїзд пігнав дальше та ставав чим раз меншим, між тим як другий поїзд все більшав і зараз по тім переїхав також по при вікна. Хмара пари і диму мов повіваюча стяжка протягнула ся по вікнах, а деякі відривки з неї втиснули ся аж до комнати.

— Всякоє дихание да хвалить Господа! — сказав Матвій, хрестячи ся зі страху. І аж коли оба поїзди щезли, відважив ся порядно розглянути ся по новім місци.

В комнаті стояло яких десять лїжок, але з мешканцїв був тій хвили лиш один, якийсь

би Куропаткін вислав на освобождене Порт Артура 40.000. Войскові круги жалують тої ухвали, против котрої навіть в коронній радї вела ся борба. Тут переконані, що недостаточна сила, вислана для освободженя, піде лиш собі на згубу. Тоті круги жалують, що Куропаткін не має на стілько сили характеру, щоби радше зажадати свого усуненя, як допустити до того, щоби его стратеґічний плян знищено.

Як видимо із сего, Росиян бють не лиш самі Японцї, але й всілякі свої власні злі духи, котрі насамперед довели до війни, а тепер паралїжують всяку розумну акцію. Впрочім годі ще висказувати рішучий суд і треба ще виждати самих подій, що они покажуть.

Новинки.

Львів дня 6-го червня 1904.

— **Є. В. Цїсар** іменував на львівскім унїверситетї професором польскої лїтератури на місце пок. Хмельовского, дра Йосифа Каленбаха.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував віцепрезидента окр. суду в Перемишли, Людвика Дорожиньского і радника краєвого суду Гілярия Ончула в Чернівцях радниками висшого краєвого суду у Львові, а радника кр. суду Волод. Вариводу в Стрию радником висшого кр. суду при окружнім судї в Коломиї.

— **Пригадує ся**, що надзвичайні загальні збори руского тов. педагоґічного у Львові в справі зміни статута відбудуть ся дня 11 червня с. р. о годинї 5 вечером в комнатах „Руской Бесїди“ у Львові (Ринок ч. 10), а не як передше оповіщено в комнатах Товариства. До важности нарад треба присутности що найменше 30 членів. — За Видїл Руского Тов. педагоґічного у Львові. *Др. В. Левицкий*, секретар.

— **Величезний процес.** В суботу розпочав ся в Угнові перед звичайним трибуналом карним, делеґованим зі Львова процес о участь в заворушенях против жидів. На лаві обжалованих засяде 105 мужчин і 7 женщин, обжалованих о злочин публичного насильства. Дня 24 цьвітня м. р. вибух в Угнові пожар, котрий в короткім часї знищив около 35 будинків, що належали переважно до населеня християньского. Пошкодовані підозрівали, що огонь підложили умисне жиди. Вказували навіть на якогось Давида Небля як мнимого палїя. Жандармерия перевела против него слїдство, однак не викрила его виновности. Підчас ратункової акциї почув вахмайстер жандармериї Домбровский великий крик, причім роздав ся голос церковних дзвонів, а рівночасно зібрала ся велика товпа людий, уоружених в коли, сокири та камінє. Товпа роздїлила ся відтак на менші ватаги, котрі перебігали улицї і нищили жидівске майно. Вибивали в жидівских домах шиби, вдирали ся до мешкань та склепів, і нищили, що попало під руки. Не щадили при тїй нагодї жидам побоїв. Слїдство против ексцедентів тревало майже рік а судова розправа мала відбувати ся спершу у Львові, з огляду однак на великі кошти, які потягнуло би за собою покликане до Львова кількасот сьвідків, найвисший трибунал згодив ся на переведене розправи в Угнові.

— **Конкурс.** Руске тов. педагоґічне у Львові розписує отсим конкурс на настоятеля інститута сьв. о. Николая для учеників середних шкіл, поміщеного при ул. Театиньскій ч. 19. Настоятель обовязаний вести нагляд дидактично-педагоґічний над питомцями сего інститута, а за те діставати буде мешканє, харч, услугу і цїле удержанє, а кромі сего відповідну ремунерацию після умови з Видїлом. Першеньство будуть мати безженні учителї ґімназияльні. Поданя вносити треба на руки Видїлу (Львів, пл. Стрілецка ч. 6) до кінця червня с. р. — Видїл.

— **80.000 К без властителя.** Повітовий суд в Бохни оповіщує, що між иншими депозитами переховує від більше як 30 лїт 80.000 К, що походять із справи Феликса Левицкого. Скоро до одного року, 6 тижднїв і 3 днїв нїхто з управнених не зголосить своїх прав в бохеньскім судї і не викаже їх належито, то повисша квота перейде на власність державного скарбу.

— **Затроєний студенець.** В торговли вуджелин Ґуст. Яйка при ул. Краківскій ч. 1 у Львові купив вчера майстер шевский Іван Вержбиньский трохи студенини за 30 сотиків. Ту студенину їла на вечерю цїла родина. В ночи занедужали нагле всї ті, котрі їли ту студенину, а візвані на поміч лїкарі сконстатували затроєне в наслїдок зігнилого мяса. Перевезеній до шпиталю родинї Вержбиньских, зложеній з чотирох осіб, грозить смерть, а після висказу лїкарів стан вітця родини єсть безнадїйний. Рівночасно кусник тої самої студенини купила у Яйка зарібниця Викт. Проців і так само смертельно занедужала.

— **Іспит зрілости** в ґімназиї в Ярославі зложили: Роберт Чехович, Витовт Чехович, Ізид. Дайхес, Йос. Дайхес, Йос. Добруцкий, Кар. Домка, Стан. Дзержиньский, Стан. Грабовский, Евг. Ганасевич, Тад. Яник, Каз. Кляйс, Филип Куменґа, Ів. Лясек, Франц Лея, Марк Лїон, Франц Лонц, Іґн. Ланцуцкий, Конст. Лушпиньский, Едм. Нанеш, К. Перенц, Фішель Зоммер, Руд. Стрісовер, Стан. Шпетнар, Кар. Твердохлїб, Андр. Василюк, Мих. Волош, Ів. Захарский, Марк. Змора, Йос. Жиґмунд і Каз. Писло.

— **Убийство в Кракові.** Дирекция полїциї в Кракові визначила 100 корон нагороди за викрите або вказане слїдів Анни Батко, убийницї жени професора Боґуцкого. До вчера вечером убийниця ще не була в руках властий. Глядане веде ся безнастанно і прибирає чим раз більші розміри. Всї погранчні станицї жандармериї одержали точний опис злочинницї. В хвили, коли утікала, мала Батко при собі 30 корон. Минувшої ночи відбуло ся знов глядане в доохрестних громадах, а полїцийні урядники розїхали ся до свояків і знакомих Батківної до кількох сїл, аби викрити, чи у них не укриває ся.

Відозва.

Як минувшого року так і на слїдуючий рік шкільний (с. є. від вересня б. р.) наміряє Руске Товариство педагоґічне у Львові вести дальше дорожший інститут для заможнїйших дївчат. Однак сей інститут буде могло Товариство тодї провадити далї, наколи найдесь достаточне число кандидаток, які рефлектували би на поміщене в тім інститутї. Щоби отже Видїл заздалегідь міг обчислити, чи фонди То-

пан, але який, того Лозівцї не могли напевно розібрати. Він так само як Борк мав на собі „міску“ одежу, короткі ясні штани, великі тяжкі черевики шнуровані, крохмалену сорочку і ясну камізольку. Він лежав на ліжку, напів закритий великаньскою ґазетою, зпід котрої дуже цікаво приглядав ся новим гостям. На вид був то правдивий „пан“ і коли би то було дома, на Волиии, то Дима був би цїлком певно низько поклонив ся і сказав:

— Даруйте, пане.... Може жид Берко помилив ся, що нас сюди привів.

На всякий спосіб Лозівцї гадали, що мають перед собою американьского шляхтича, або урядника. Але вскорі зійшов містер Борк сходами з гори на долину, де вже завів Анну і попровадив Лозівців до ліжка, що стояло саме побіч постели того пана.

— Отсе ліжко — відозвав ся до них — буде вас обох коштувати два доляри на тиждень.

— Але що я тобі скажу, містер Борк — шепнув єму Дима осторожно до уха. — Чи то буде добре?

— Ну — відповів Берко обиджений — чого ще можна хотїти за два доляри на тиждень! Гадаєте, що кождий з вас має тілько платити? Нї, то за вас обох. За обід окремо....

— Про мене — відповів Дима, все ще шепотом — коли вже не можеш дешевше дати. Але чому панови не буде то неприємно? Ми прості люди....

Борк лиш засвистав у відповідь і глядячи з нетаєною погордою на американьского шляхтича, сказав:

— Ф — фф! Що до того то можете бути спокійні. Істория цїлком инакша, нїж ви гадаєте. Тут воля: всї, що платять, значать однаково. А знаєте, що я вам ще скажу? Ви прості люди, але я вас цїню висше, бо бачу, що ви у нас, в старім краю, були господарями. То зараз пізнати. А того пройдисьвіта я може би навіть і не держав, коли би за него не платили в „таммані гель“. Ну, що то мене обходить? „Бос“ має богато гроший, кождого тижня дістаю точно, що менї належить ся.

Дима трохи надумував ся над тими незрозумілими для него словами, які чув від Борка, а відтак поглянувши з боку на лежачого пана, відозвав ся:

— Коли я тебе добре розумію, містер Борк, то се не правдивий пан, лиш таке ледащо, яких і у нас певно по ярмарках. Они у капелюхах, білих сорочках і ковнїриках.... Але зараз чоловік огляне ся, они вже витягнуть єму гроші з кишенї....

Борк усьміхнув ся.

— Нї — сказав, погладжуючи борідку — ви помилили ся. Що до ваших гроший, то можете бути спокійні. То не его ремесло. Я кажу лиш, що кождий чоловік повинен глядати собі честного і порядного занятя. Але хто продає свій голос, хоч би той голос був і правдивий — хто его продає в „таммані-гель“ за гроші, того не уважаю я порядним чоловіком.

І зітхаючи додав:

— Я мав тут порядний інтерес. — Ну, що робити! Інтерес зле пійшов, а мешканє мушу до речинця додержати. Тому треба всїляко крутити.

Дима не конче розумів, як то можна продавати свій голос, навіть коли він і правдивий, і хто щось такого потребує, але що було єму соромно, що вже раз помилив ся, то удав, що всьо порозумів і сказав, сим разом вже голосно:

— Ах так, то гаразд! Поклади, Матвію, клунок сюди. Або що, справдї! Наші гроші чей не гірші.... Але тут, чорт побери, таки є воля.

І він сїв на своє ліжко, напротив американьского пана і до того добре розсів ся. Матвій побоював ся, аби Американець таки не розгнївав ся. Але той показав ся добрим хлопцем, з котрим легко було дійти до ладу. Коли почув, що була бесїда про „таммані-гель“, відложив ґазету на бік, сїв на своїм ліжку і приязно усьміхав ся; і якийсь час оба так сидїли, Дима і він, напротив себе і глядїли один на другого.

— Good day! — сказав відтак Американець і поклепав Диму по колїнї. Дима поклепав відтак і его і відповів не надумучись:

— Jes.

— Tammanu-hall — сказав знов привітливо усьміхаючи ся Американець — very well!

— Very well — притакнув Дима. То значить „дуже добре“.... — Ах, ти пане! Колиб ти мене научив, як то продає ся тїй проклятїй таммані-гель свій голос, аби за те дурно їсти і одягати ся.

— Well — відповів Американець і голосно розсьміяв ся.

— Jes — сьміяв ся Дима й собі.

Американець прижмурив знов очи, поклепав Диму ще раз по колїнї і они стали вже зараз на місци добрими приятелями.

VIII.

А Матвій дивував ся. „Який талант має той чоловік“ — погадав собі, але сїв з сумно повислою головою на ліжко і думав:

— Так ми вже в Америцї.... Що тепер почнемо?

Правду кажучи не подобало ся Матвієви всьо в тій Америцї. Димі також не подобало ся і він був дуже злий, коли ішли з пристани улицями міста. Але Матвій знав, що Дима мав легку вдачу: нинї чоловіка не любив а завтра був его найлїпшим приятелем. Так і тепер — підкручує вуса, видумує всїлякі слова і глядить з вдоволенєм на Американця. Але Матвієви було дуже сумно.

Так, отже вже він в Америцї. Вчера ще простиралась она перед ним мов хмара і він

вариства позволять на ведене і на дальше сего інститута, просить ся інтересованих, щоби подання о приняте до сего інститута внесли найдальше до дня 10 липня с. р. на руки Виділу (Львів, пл. Стрілецка ч. 6). Ціле удержане коштувати буде місячно 45 корон. Подання мають внести і ті учениці, які вже і того року мали в тім інституті приміщене. — Львів, 4 червня 1904 р. — *Виділ.*

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 6 червня. Австрийска депутация квотова збере ся в пятницю 10 с. м. на засїдане.

Будапешт 6 червня. В королївскій палатї в Будї відбув ся оногди перший обід делеґацийний, на котрім були між иньшими ґр. Ґолуховский, Аполін. Яворский, Фил. Залеский, др. Іван Длужаньский і др. Поповский.

Відень 6 червня. Австро-угорский корабель военний „Аспера" приплив приплив вчера до Чінтав і побуде тут 10 до 12 днів.

Барцельона 6 червня. В хвили, коли ґубернатор прилучив ся вчера до процесиї Божого Тіла, настав серед страшенного гуку вибух бомби, але на щастє нїхто не зранений.

Токіо 6 червня. О борбах, які вели ся 30 мая на північ від Порту Адамса (очевидно з корпусом ґен. Штекемберґа. Ред.), доносять: Відділ японьскої кавалериї вислїдив підчас рекогносансу в охрестности Чучятун, що коло Телїсу знаходить ся відділ козаків. Вислано до тої місцевости піхоту і кавалерию японьску. Японцї побили Росиян, котрих було 3 шкадрони, а відтак пустились в погоню за втїкаючими. По кількох стичках російскі недобитки розбігли ся на всї сторони.

Іркутск 6 червня. Міністер комунїкаций Хиляков прибув тут в дорозї з Манджуриї і доглядає особисто робіт на байкалскій зелїзници.

Токіо 6 червня. Японьский торпедовець відкрив вчера коло острова Саншантао велику міну і спонукав єї вибух. Японцї займають ся заєдно усуванєм мін в заливі Талїнван, до чого уживають нурків.

Токіо 6 червня. Бюро Райтера доносить: Японьский торпедовець знищив під Порт Артуром росийску канонїрку „Ґіляк".

НАДІСЛАНЕ.

не знав, що там крие ся.... Але він все надіяв ся чогось хорошого і чудесного.... „То таки правда — гадав він — на сім сьвітї гадає чоловік так, а оно виходить все цїлком инакше, і коби було знати, як оно всьо зложить ся, то може чоловік лишивсь був до смерти в Лозищи і дальше тягнув своє ярмо." — Тепер хмара розступила ся, они були в Америцї, а сестри не було; не було й тої Америки, про котру він тілько передумав над тихою рідною річкою і на мори, коли корабель хитаючись плив по филях, а океан співав свою незрозумілу пісню і хмари гонені вітром ішли по небі то з Америки до Европи, то з Европи до Америки....

І душу ворушили також неясні думки про те, як би там було в далекій вітчинї і що тут буде за океаном, куди повернути ся, аби найти щастє....

Ага, глядай того щастя в тім пеклї, де люди як шалені лїтають, по над землею і по під землею і — Господи прости — у воздусї..., де всьо видає ся чоловікови инакшим як у нас дома, де не можна по чоловіцї пізнати, що він є, де людского слова не почуєш, де за хрещеним чоловіком біжать уличники, так як би у нас бігли за яким Турком....

— Слухай, що я тобі скажу, Димо — відозвав ся Матвій, відриваючись від своїх гірких думок. — Треба як можна найскорше написати до Осипа лист. Він знає вже тут край і людий, нехай же нам поможе віднайти сестру, коли она ще не заїхала до него і нехай скаже, що ми самі з собою маємо почати.

— Ага, таки треба — відповів Дима.

Попросили Борка о перо і чорнило і сїли коло вікна писати лист. Писав Дима, але що єго пальцї також не дуже були привикли держати таку малу річ як перо, то тревало дуже довго, заки лист був готовий.

Они саме єго скінчили, Дима обтирав собі піт з чола — і нагле станув з розявленим ротом. Матвій також оглянув ся і єму якось зробило ся дивно мило на серци.

В комнатї стояла стара панї в зношеній шовковій намітцї, в старім капелюсї з жовтими цьвітами і з шкіряною торбиною в руцї. Крім того держала ще на стяжцї малого білого песика, що нюхтачи бігав сюди і туди.

— Наша — шепнув Дима до Матвія.

І справдї — панї сїла на крісло побіч дверий, тяжко відсапнула і відозвала ся відтак по росийски:

— Проклятий край, прокляте місто, прокляті люди. Ну, скажіть менї, прошу вас, чого ви сюди приїхали?

Наші земляки дуже утїшили ся, почувши свою бесїду, кинули ся до старої панї і цїлуючи їй руки майже торкнули ся головами.

Пани очивидячки то сподобало ся. Сидїла на кріслї, не відтягала своєї руки і глядїла на Лозівцїв, хитаючи милосердно головою.

— З Поділя чи з Волинї?

— З Лозища, ласкава панї.

— З Лозища! Красно! А кудиж їдете тепер?

— В Мінесотї суть з нашого села.

— Мінесота! Знаю, знаю. Багно, лїс, комари, лїсні пожари і — здаєть ся менї — Індияни.... Ох, дїти, дїти! І чого вам було треба в тїй Америцї? Лїпше було лишити ся в вашім Лозищи....

— Може й правда — погадав Матвій. Але Дима відповів:

— Раба шукає де глубше, а чоловік де лїпше.

— Так... і тому риби якраз дїстають ся в сїти, а люди до Америки.... Дуже глупа річ. А впрочім то не моя річ.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 1 мая 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	6·46	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
	6·00	З Белзця, Сокаля
8·40		„ Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·30	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45		„ Кракова
2·51		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).